

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **J. O.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem JUDr. Danielem Volákem,
sídlem Jiráskova 413, 436 01 Litvínov,

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**,
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 1. 2018, č. j. 4643/2018-900000-319, ze dne 18. 1. 2018, č. j. 4645/2018-900000-319, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 16. 3. 2018, č. j. 4645-3/2018-900000-319, ze dne 18. 1. 2018, č. j. 4649/2018-900000-319, ze dne 18. 1. 2018, č. j. 4652/2018-900000-319, ze dne 18. 1. 2018, č. j. 4653/2018-900000-319, a ze dne 18. 1. 2018, č. j. 4655/2018-900000-319,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2018, č. j. 4643/2018-900000-319, ze dne 18. 1. 2018, č. j. 4645/2018-900000-319, ve znění opravného rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

ze dne 16. 3. 2018, č. j. 4645-3/2018-900000-319, ze dne 18. 1. 2018, č. j. 4649/2018-900000-319, ze dne 18. 1. 2018, č. j. 4652/2018-900000-319, ze dne 18. 1. 2018, č. j. 4653/2018-900000-319, a ze dne 18. 1. 2018, č. j. 4655/2018-900000-319. Žalovaný rozhodnutím č. j. 4643/2018-900000-319 změnil výrokovou část rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 31. 10. 2017, č. j. 145459/2017-620000-32.2, kterým byla žalobci uložena pokuta za opožděné tvrzení spotřební daně z minerálních olejů dle § 250 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), za zdaňovací období květen 2013 ve výši 674 Kč, tak, že text výpočtu uložené pokuty „Počet dnů 186 procento 0 celkem 674 Kč“ byl nahrazen textem „Stanovená daň 13 469 Kč sazba 5 % celkem 674 Kč“; ostatní části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zůstaly nezměněny.

2. Žalovaný rozhodnutím č. j. 4645/2018-900000-319, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 16. 3. 2018, č. j. 4645-3/2018-900000-319, změnil výrokovou část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 31. 10. 2017, č. j. 145616/2017-620000-32.2, kterým byla žalobci uložena pokuta za opožděné tvrzení daně za zdaňovací období červen 2013 ve výši 1 254 Kč, tak, že text výpočtu uložené pokuty „Počet dnů 1270 procento 0 celkem 1 254,00 Kč“ byl nahrazen textem „Stanovená daň 25 076 Kč sazba 5 % celkem 1 254 Kč“; ostatní části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zůstaly nezměněny.
3. Žalovaný rozhodnutím č. j. 4649/2018-900000-319 změnil výrokovou část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 31. 10. 2017, č. j. 145632/2017-620000-32.2, kterým byla žalobci uložena pokuta za opožděné tvrzení daně za zdaňovací období červenec 2013 ve výši 1 085 Kč, tak, že text výpočtu uložené pokuty „Počet dnů 1238 procento 0 celkem 1 085,00 Kč“ byl nahrazen textem „Stanovená daň 21 681 Kč sazba 5 % celkem 1 085 Kč“; ostatní části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zůstaly nezměněny.
4. Žalovaný rozhodnutím č. j. 4652/2018-900000-319 změnil výrokovou část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 31. 10. 2017, č. j. 145646/2017-620000-32.2, kterým byla žalobci uložena pokuta za opožděné tvrzení daně za zdaňovací období srpen 2013 ve výši 1 424 Kč, tak, že text výpočtu uložené pokuty „Počet dnů 1204 procento 0 celkem 1 424,00 Kč“ byl nahrazen textem „Stanovená daň 28 470 Kč sazba 5 % celkem 1 424 Kč“; ostatní části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zůstaly nezměněny.
5. Žalovaný rozhodnutím č. j. 4653/2018-900000-319 změnil výrokovou část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 31. 10. 2017, č. j. 145660/2017-620000-32.2, kterým byla žalobci uložena pokuta za opožděné tvrzení daně za zdaňovací období září 2013 ve výši 915 Kč, tak, že text výpočtu uložené pokuty „Počet dnů 1179 procento 0 celkem 915,00 Kč“ byl nahrazen textem „Stanovená daň 18 287 Kč sazba 5 % celkem 915 Kč“; ostatní části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zůstaly nezměněny.
6. Žalovaný rozhodnutím č. j. 4655/2018-900000-319 změnil výrokovou část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 31. 10. 2017, č. j. 145663/2017-620000-32.2, kterým byla žalobci uložena pokuta za opožděné tvrzení daně za zdaňovací období říjen 2013 ve výši 1 342 Kč, tak, že text výpočtu uložené pokuty „Počet dnů 1146 procento 0 celkem 1 342,00 Kč“ byl nahrazen textem „Stanovená daň 26 828 Kč sazba 5 % celkem 1 342 Kč“; ostatní části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zůstaly nezměněny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť odmítl provést žalobcem navržený důkaz rozsudkem Okresního soudu v Mostě, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby ve skutkově obdobné věci. Konstatoval, že žalovaný nedostatečně odůvodnil svůj závěr o odmítnutí provedení uvedeného navrhovaného důkazu, přičemž poukázal na povinnost žalovaného řádně objasnit důvody odmítnutí navrhovaného důkazu s ohledem na zásadu spravedlivého procesu, k čemuž odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94. Dále uvedl, že žalovaný chce žalobce napadenými rozhodnutími postihnout alespoň finančně, když obžaloby byl již soudem zproštěn. Žalobce shrnul, že žalovaný porušil § 92 odst. 2 daňového řádu, když nedostatečně zjistil skutečný stav věci, čímž zasáhl i do práva žalobce na spravedlivý proces.
8. Žalobce konstatoval, že prvostupňová rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost, jelikož výpočet pokuty v jejich výrocích je nesrozumitelný a zmatečný, jelikož neobsahuje základ, který se měl navíc násobit nulou. Nesouhlasil s tím, že správnost prvostupňových rozhodnutí mohl žalovaný dovodit ze správního spisu a příslušných právních norem. Dodal, že žalovaný nemohl takto nepřezkoumatelná rozhodnutí změnit, ale měl je zrušit a věc vrátit správnímu orgánu prvního stupně se závazným právním názorem vyjádřeným v odůvodnění.
9. Žalobce uvedl, že napadenými rozhodnutími mu bylo odňato právo na podání řádného opravného prostředku proti údajně správným a bezchybným rozhodnutím. Zdůraznil, že dotvořením rozhodnutí žalovaným v rozporu s § 90 odst. 1 písm. c) daňového řádu došlo k újmě na jeho právech, neboť neměl již možnost podat proti napadeným rozhodnutím řádný opravný prostředek.
10. Žalobce rovněž sdělil, že napadené rozhodnutí ze dne 18. 1. 2018, č. j. 4645/2018-900000-319, je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť v jeho výroku je uveden výpočet pokuty a její výše odlišně od výpočtu pokuty a její výše ve třetím odstavci na straně 4 odůvodnění daného rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí. Žalovaný zrekapituloval průběh předcházejícího správního řízení a k žalobním námitkám sdělil, že platební výměry o pokutách za opožděné tvrzení daně ve smyslu § 250 daňového řádu mají toliko deklaratorní charakter, neboť správce daně má povinnost danou pokutu uložit při prodlení delším než pět pracovních dní s plněním povinnosti tvrdit daň. Výpočet výše pokuty je také dán zákonem, přičemž správce daně v tomto ohledu nemá žádný prostor pro uvážení. Konstatoval, že neprovedení důkazu rozsudkem Okresního soudu v Mostě č. j. 42 T 22/2015 dostatečně odůvodnil, když odkázal na své rozhodnutí ze dne 13. 10. 2017, č. j. 21755-30/2017-900000-304.8, ve kterém podrobně popsal odlišnost trestního a daňového řízení, jejich nezávislost i skutečnost, že odkazovaný rozsudek byl napaden ze strany státní zástupkyně odvoláním a bude přezkoumáván v odvolacím řízení Krajským soudem v Ústí nad Labem.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Dále uvedl, že k otázce přezkoumatelnosti platebních výměrů se vyjádřil na straně 4 napadených rozhodnutí. Doplnil, že platební výměry obsahují v části odůvodnění úvahy a skutková zjištění správního orgánu prvního stupně vedoucí k předepsání pokuty za opožděné tvrzení daně. Žalovaný dodal, že výsledná částka pokuty byla stanovena správním orgánem prvního stupně ve správné výši. Pokračoval, že z údajů uvedených ve výroku platebních výměrů nebylo zřejmé, jak správní orgán prvního stupně k výši pokuty dospěl. Uvedení nadbytečného i nesprávného údaje ve výpočtu žalovaný přičítal chybě při přepisování používaného vzoru rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že vadu nesrozumitelnosti výpočtu výše pokuty napravenými rozhodnutími. K namítanému postupu zrušení platebních výměrů a vyslovení závazného právního názoru v napadených rozhodnutích, kterým by se měl správní orgán prvního stupně při novém projednání věci řídit, uvedl, že takový postup § 116 odst. 1 daňového řádu neumožňuje. Žalovaný sdělil, že žalobce v žalobě chybně poukázal na § 90 odst. 1 písm. c) daňového řádu, jelikož uvedené ustanovení je obsaženo v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
13. Žalovaný přisvědčil namítané chybné změně odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 18. 1. 2018, č. j. 4645/2018-900000-319, kde na str. 4 uvedl nesprávné údaje, přičemž uvedený výpočet uložené pokuty se vztahoval k rozhodnutí ze dne 18. 1. 2018, č. j. 4643/2018-900000-319. Sdělil, že chyba ve psaní byla způsobena přepisováním předchozího rozhodnutí, neboť vyplněné číselné údaje zůstaly v původní nezměněné formě. Doplnil, že se jednalo o zřejmou nesprávnost ve smyslu § 104 daňového řádu, kterou zhojí vydáním opravného rozhodnutí.

Replika žalobce

14. V replice žalobce především zopakoval žalobní námitky a odkázal na svá předchozí procesní vyjádření, přičemž navrhl provést jako důkaz vyjádření, které podal ve věci 15 Af 133/2017. Rovněž navrhl, aby soud projednávanou věc spojil s věcí projednávanou pod sp. zn. 15 Af 133/2017 pro skutkové souvislosti věci.

Posouzení věci soudem

15. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovně souhlasil v podání ze dne 2. 6. 2021 a žalovaný v podání ze dne 16. 3. 2018.
16. Napadená rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Nejprve se soud zabýval námitkou žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ze dne 18. 1. 2018, č. j. 4645/2018-900000-319, pro nesrozumitelnost, kterou žalobce spatřoval v tom, že v jeho výroku je uveden výpočet pokuty a její výše odlišně od výpočtu pokuty a její výše ve třetím odstavci na straně 4 odůvodnění daného rozhodnutí.
19. V tomto směru dává soud žalobci za pravdu, že původní rozhodnutí ze dne 18. 1. 2018, č. j. 4645/2018-900000-319, vytýkaným nedostatkem trpělo. Je však třeba poukázat na to, že dle § 104 odst. 1 daňového řádu správce daně opraví zřejmé chyby v psaní, počtech a jiné zřejmé nesprávnosti ve vyhotovení rozhodnutí opravným rozhodnutím. Žalovaný právě s ohledem na uvedený nedostatek vydal dle § 104 odst. 1 daňového řádu opravné rozhodnutí ze dne 16. 3. 2018, č. j. 4645-3/2018-900000-319, které bylo zmocněnci žalobce doručeno do datové schránky dne 19. 3. 2018, jímž předmětný nedostatek napravit, neboť změnil odst. 3 na straně 4 odůvodnění rozhodnutí ze dne 18. 1. 2018, č. j. 4645/2018-900000-319, tak, že výpočet uložené pokuty za opožděné tvrzení daně a její výše korespondoval s výrokem. Konkrétně žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 3. 2018, č. j. 4645-3/2018-900000-319, nahradil v odůvodnění rozhodnutí č. j. 4645/2018-900000-319 na straně 4 text „*která činila 13 649 Kč*“ textem „*která činila 25 076 Kč*“ a text „*(13 649 x 0,05 = 673,45)*“ textem „*(25 076 x 0,05 = 1 253,80)*“. Rozhodnutí ze dne 18. 1. 2018, č. j. 4645/2018-900000-319, je tudíž ve znění opravného rozhodnutí ze dne 16. 3. 2018, č. j. 4645-3/2018-900000-319, se kterým tvoří jeden celek, srozumitelné, a tedy i přezkoumatelné.
20. Dále se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti platebních výměrů, kterou žalobce spatřoval v nesrozumitelnosti a zmatečnosti výpočtu pokuty v jejich výrocích, jelikož výroky platebních výměrů neobsahovaly základ pro výpočet pokuty, který se měl navíc násobit nulou. K tomu soud poznamenává, že prvostupňová rozhodnutí a žalobou napadená rozhodnutí, kterým byla ta prvostupňová změněna, tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Nejedná se o samostatná a nijak nesouvisející rozhodnutí. Žalovaný vydáním napadených rozhodnutí napravit nedostatky výroků platebních výměrů týkající se výpočtu uložené pokuty za opožděné tvrzení daně, neboť jasně uvedl základ pro výpočet pokuty, který se násobil hodnotou 0,05 (tj. 5 %), čímž došel ke stanovení pokuty za opožděné tvrzení daně za příslušná zdaňovací období. Z žalobou napadených rozhodnutí je tak zřejmé, že žalobci byly uloženy pokuty za opožděné tvrzení spotřební daně z minerálních olejů za zdaňovací období květen 2013 až říjen 2013 a v jaké konkrétní výši.
21. Dále žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně odůvodnil závěr o odmítnutí provedení rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 28. 6. 2017, č. j. 42 T 22/2015-367, jako důkazu. K této námitce soud konstatuje, že žalovaný vždy v prvním odstavci na straně 4 napadených rozhodnutí k důvodům, pro které neprovedl předmětný důkazní prostředek, konstatoval: „*Ačkoliv odvolatel ve svém odvolání namítá, že mu žádná daňová povinnost nevznikla, nelze s tímto tvrzením souhlasit. Jak bylo uvedeno výše, celní úřad v daňovém řízení dospěl k závěru, že odvolateli daňová povinnost vznikla a stal se plátem spotřební daně z minerálních olejů. Tento závěr aproboval i odvolací orgán na základě doplněného dokazování zmíněným rozhodnutím o odvolání. Jak odvolací orgán podrobně popsal v rozhodnutí o odvolání, trestní řízení a daňové řízení jsou řízení zcela nezávislá, vedená podle jiných procesních postupů a závěry Okresního soudu v Mostě z poukazovaného rozsudku sp. zn. 42 T* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

22/2015 — 367 ze dne 28. 6. 2017 nejsou pro celní orgány závazné. Z toho důvodu odvolací orgán návrh na provedení důkazu zmíněným rozsudkem, resp. trestním spisem Okresního soudu v Mostě, odmítá. Přestože odvolatel považuje uložení pokuty napadeným rozhodnutím za předčasné, je nutno konstatovat, že celní úřad postupoval zcela v intencích daňového řádu, když na základě pravomocného rozhodnutí o stanovení daně bez předchozího podání řádného daňového přiznání odvolatelem předmětnou pokutu uložil.“ Soud považuje výše citovanou část odůvodnění napadených rozhodnutí, v nichž žalovaný odůvodnil, proč nejsou závěry Okresního soudu v Mostě vyslovené v rozsudku č. j. 42 T 22/2015-367 pro správní orgány závazné a proč provedení důkazu daným rozsudkem, jakož i trestním spisem okresního soudu, za dostatečné. Soud proto shrnuje, že rozhodnutí správních orgánů, které z hlediska soudního přezkumu tvoří jeden celek, vyhodnotil jako přezkoumatelné. Námitky žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů proto nejsou důvodné.

22. Soud nemůže rovněž přisvědčit žalobní námitce, že žalovaný měl odvoláním napadené platební výměry zrušit a správnímu orgánu prvního stupně je vrátit se závazným právním názorem ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Soud podotýká, že daňový řád takové ustanovení vůbec neobsahuje. Z obsahu této žalobní námitky je však dle soudu zřejmé, že žalobce měl na mysli § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nikoli daňového řádu, a že se tak jednalo toliko o písařskou chybu. Při dalším hodnocení dané námitky tudíž soud vycházel z toho, že žalobce namítal, že žalovaný měl postupovat dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. K tomu je nezbytné poukázat na § 262 daňového řádu, podle něhož se při správě daní správní řád nepoužije. Aplikaci správního řádu při správě daní, tedy i pro řízení o uložení pokuty za opožděné tvrzení daně jako v tomto případě, daňový řád v § 262 výslovně vylučuje.
23. Daňový řád dle § 116 odst. 1 umožňuje odvolacímu orgánu toliko to, že a) napadené rozhodnutí změnit, b) napadené rozhodnutí zrušit a zastaví řízení, nebo c) odvolání zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit. Předmětné ustanovení daňového řádu tedy žalovanému neumožňovalo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit a věci mu vrátit k novému projednání, takový postup dané ustanovení v daňovém řízení nepřipouští. Žalovaný tudíž nepochybil, jestliže rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve smyslu § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu změnil a nedostatky platebních výměrů napravil. Žalovaný tak postupoval správně, pokud v daňovém řízení při rozhodování o odvoláních žalobce aplikoval § 116 odst. 1 daňového řádu a platební výměry změnil, nikoliv zrušil dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalobce tak nemohl být zkrácen na jeho právu na podání řádného opravného prostředku, neboť žalobce odvolání proti platebním výměrům podal a žalovaný o odvoláních rozhodl způsobem, který předvídá daňový řád. Předmětná námitka žalobce není důvodná.
24. K namítanému nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, jestliže v daňovém řízení nebyl jako důkaz proveden rozsudek Okresního soudu v Mostě ze dne 28. 6. 2017, č. j. 42 T 22/2015-367, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby, soud sděluje, že pro projednávanou věc není podstatné, že v dané věci probíhalo trestní řízení. V této souvislosti soud předně zdůrazňuje, že je třeba striktně odlišovat daňové a trestní řízení. V trestním řízení jsou totiž za použití odlišných procesních pravidel zjišťovány poněkud odlišné skutečnosti vedoucí ke zcela jiným závěrům včetně možného potrestání konkrétních fyzických osob trestem odnětí svobody. Dále je třeba poznamenat, že ani případné ukončení trestního řízení s prvopisem potvrzuje G. Z.

řízení (odložením věci, zastavením trestního stíhání, pravomocným zproštěním obžaloby v trestním řízení apod.) nemá žádný vliv na to, že žalobce byl pravomocným rozhodnutím celního úřadu určen jako daňový subjekt a že mu byla stanovena daň, a že je tedy povinen platit i zákonem stanovené pokuty za opožděné tvrzení daně. Z uvedeného je tudíž zřejmé, že výsledek trestního stíhání není pro určení daňového subjektu, výše daně, její splatnosti ani pokuty za opožděné tvrzení daně rozhodný. Konečné rozhodnutí v trestní věci vedené u Okresního soudu v Mostě pod sp. zn. 42 T 22/2015 tudíž, jak se mylně žalobce domnívá, není pro řízení o stanovení pokuty pro opožděné tvrzení spotřební daně z minerálních olejů relevantní pro zodpovězení otázky, zda má žalobce hradit spotřební daň z minerálních olejů a že měl včas podat daňové tvrzení za předmětná zdaňovací období. Žalovaný proto nepochybil, pokud neučinil součástí správního spisu rozsudek Okresního soudu v Mostě ze dne 28. 6. 2017, č. j. 42 T 22/2015-367, a závěr, proč důkaz rozsudkem okresního soudu neprovedl, odůvodnil. Námitka tedy není důvodná.

25. Ve vztahu k dalším námitkám žalobce soud odkazuje na § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu, podle něhož vzniká daňovému subjektu povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoliv měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, ve výši 0,05 % stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daně.
26. Z citované právní úpravy je zřejmé, že pokuta za opožděné tvrzení daně je sankcí vznikající daňovému subjektu obligatorně přímo ze zákona, nastanou-li zákonem předvídané okolnosti, tj. nepodání daňového přiznání vůbec nebo zpoždění s jeho podáním delší než 5 pracovních dnů. Výše pokuty, respektive způsob jejího výpočtu vyplývá rovněž přímo z § 250 odst. 1 až 5 daňového řádu. Správce daně tak nemá prostor pro správní uvážení v dané věci, jsou-li splněny zákonné podmínky, musí daňovému subjektu vyměřit pokutu za opožděné tvrzení daně, a nelze tedy například ani uvažovat o tom, že by uložil pokutu v rozporu s dobrými mravy. Platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně je toliko deklaratorním rozhodnutím, kterým je daňovému subjektu fakticky toliko oznamována výše pokuty. Pokuta za opožděné tvrzení daně je sankčním institutem daňového řádu, jehož cílem není nahradit způsobenou škodu, ale pouze potrestat daňový subjekt z důvodu, že řádně nenesl své břemeno tvrzení. Je zřejmé, že se jedná o sankci, jež se váže na běh lhůt a plní represivní funkci. Správce daně o pokutě a její výši vydává samostatný platební výměr, což je jeho obligatorní povinností v každém případě, kdy se daňový subjekt dostane, jako v projednávané věci, do prodlení s plněním povinnosti daňového tvrzení, které bude delší než 5 pracovních dnů. Ke stejným závěrům dospěl Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 24/14, v němž se zabýval ústavností § 250 daňového řádu. Své závěry shrnul do následujících právních vět: *Podle § 1 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, je daňové přiznání, hlášení nebo vyúčtování podané daňovým subjektem „základem pro správné zjištění a stanovení daně“. Správné zjištění a stanovení daní je spolu se zabezpečením jejich úhrady cílem správy daní (§ 1 odst. 2 daňového řádu). Podání příslušného daňového tvrzení řádně a včas je tedy klíčovou podmínkou pro to, aby správa daní mohla být vůbec vykonávána, resp. aby mohlo být dosaženo jejího cíle. Ustanovení § 250 daňového řádu upravuje pokutu za opožděné tvrzení daně, která je sankcí za podání daňového přiznání nebo dodatečného daňového přiznání po stanovené lhůtě nebo za jejich nepodání vůbec. Pokuta vzniká přímo ze zákona (ex lege) ve stanovené výši odvozené od výše placené daně, narůstá v čase v závislosti na délce prodlení s učiněním daňového tvrzení a má stanovenou minimální a maximální hranici pro případ, že daňové tvrzení není podáno vůbec, a to ani po stanovené lhůtě.*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

27. Žalovaný proto nepochybil, vycházel-li při určení výše pokuty za opožděné daňové tvrzení z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 1. 2017, č. j. 8798/2017-620000-32.2, kterým byla žalobci vyměřena spotřební daň z minerálních olejů za zdaňovací období květen 2013 ve výši 13 469 Kč, č. j. 9294/2017-620000-32.2, kterým byla žalobci vyměřena spotřební daň z minerálních olejů za zdaňovací období červen 2013 ve výši 25 076 Kč, č. j. 9311/2017-620000-32.2, kterým byla žalobci vyměřena spotřební daň z minerálních olejů za zdaňovací období červenec 2013 ve výši 21 681 Kč, č. j. 9345/2017-620000-32.2, kterým byla žalobci vyměřena spotřební daň z minerálních olejů za zdaňovací období srpen 2013 ve výši 28 470 Kč, č. j. 9368/2017-620000-32.2, kterým byla žalobci vyměřena spotřební daň z minerálních olejů za zdaňovací období září 2013 ve výši 18 287 Kč, a č. j. 9394/2017-620000-32.2, kterým byla žalobci vyměřena spotřební daň z minerálních olejů za zdaňovací období říjen 2013 ve výši 26 828 Kč. Soud zdůrazňuje, že odvolání žalobce proti citovaným rozhodnutím žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 10. 2017, č. j. 21755-30/2017-900000-304.8, zamítl. Soud nemůže souhlasit se žalobcem v tom, že by žalovaný nemohl dovodit výši pokuty za opožděné tvrzení daně žalobce za příslušná zdaňovací období. Žalobci byla pravomocně výše zmíněnými rozhodnutími správních orgánů vyměřena spotřební daň z minerálních olejů za zdaňovací období květen 2013 až říjen 2013 v celkové výši 133 811 Kč, přičemž z obsahu správního spisu je patrné, že žalobce daňová tvrzení za shora specifikovaná zdaňovací období vůbec nepodal, a to ani v náhradní lhůtě stanovené správními orgány. Soud tudíž nesouhlasí se žalobcem v tom, že by výši pokuty za opožděné tvrzení daně žalovaný nemohl zjistit ze správního spisu a z příslušných právních předpisů. Ani tato námitka není důvodná.
28. Soud dále uvádí, že žalobce nezpochybňoval výši pokuty za opožděné tvrzení daně, a proto se soud danou otázkou nezabýval.
29. Soud dodává, že nepřistoupil ke spojení nyní posuzované věci dle § 39 odst. 1 s. ř. s. s věcí projednávanou u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 Af 133/2017, jak navrhoval žalobce v replice, neboť předmět soudního přezkumu byl v obou věcech vymezen odlišnými žalobními námitkami a napadená rozhodnutí v obou věcech se týkala rozdílných daňových povinností žalobce.
30. Soud podle § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz spisem zdejšího soudu vedeným pod sp. zn. 15 Af 133/2017, jehož součástí je i vyjádřením, které žalobce učinil v řízení vedeném u zdejšího soudu pod danou spisovou značkou, neboť obsah správního spisu, který byl soudu předložen žalovaným v tomto řízení, i soudní spis byl zcela dostatečný pro rozhodnutí soudu v nyní posuzované věci.
31. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
32. Současně soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. června 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)